

Καφές σκέτος (Δημήτρης Μαγριπλής, διηγηματογράφος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Έβγαλε το μπρίκι του καφέ από την φωτιά, τον σέρβιρε τελετουργικά στο φλιτζάνι και κάθισε στο μπαλκόνι να απολαύσει το ρόφημα.

Κάθε μεσημέρι, μετά το γεύμα, ακολουθούσε με στρατιωτική ακρίβεια η τελετή του καφέ. Τον χειμώνα δίπλα στο τζάκι και όταν έφτιαχνε ο καιρός στο μπροστινό μπαλκόνι. Από εκεί κοιτούσε τον κεντρικό δρόμο. Έτσι έλεγχε αδιάκριτα τα νέα που περιδιάβαιναν αναγκαστικά μπροστά από το σπίτι του.

Εκείνη τη μέρα τον περίμενε μια έκπληξη. Κόσμος πολύς, σε στοίχιση διαδήλωσης, σαν να βάλθηκε όλο το χωριό να παρελάσει μπροστά από το ραχάτι του Σωτήρη. Τα έχασε και, έντονα κοινωνικός καθώς ήταν πάντοτε, κατέβηκε να ανταμώσει το πλήθος. Ήταν πρώτη του Μάη και όσο κι αν βρισκόμασταν στο νέο μεσαίωνα της παγκοσμιοποίησης, ο Σωτήρης, παλιός αριστερός, υπέθεσε σε ανάσταση του ταξικού φρονήματος. Άλλωστε ήταν ακόμη σαρακοστή και τα γεγονότα έχουν μια ιδιαίτερη μεταφυσική τάση, ίσως λόγω των ημερών. Σε αυτό τον διαβεβαίωσε και ο Παναγιώτης, παλιός σύντροφος στον Ρήγα και νυν ζηλωτής χριστιανός. Όχι ότι ο

Σωτήρης δεν πίστευε. Με το δικό του όμως τρόπο. Πράγμα που ανησυχούσε το φίλο του, στον βαθμό που κάθε απόγευμα στο καφενείο του έλεγε με τόνο πατρικό: -Η σωτηρία της ψυχής περνάει και μέσα από την πόρτα της εκκλησίας.

Είχε να τον δει μέρες. Ανέβηκε στην Αθήνα για δουλειές και έτσι ο Σωτήρης εκτός των πατρικών παραινέσεων έχασε και τη μοναδική του πύλη στα νέα της περιφέρειας. Το μυστήριο ήταν ότι πάλι δεν τον έβλεπε, ενώ περίμενε να τον ανταμώσει πρώτο και αγωνιστικό κάτω από το πλατύσκαλο του σπιτιού του.

-Α, ρε Παναγιώτη, σε έφαγαν οι μακριοί σταυροί και η συντήρηση, σκέφτηκε και έκανε να ανακατευτεί στον κόσμο.

-Γεια σου, συναγωνιστή Σωτήρη, άκουσε μια γνώριμη φωνή.

Γύρισε κατά το γυμνάσιο και είδε έναν κουστουμάτο τύπο, γύρω στα σαράντα, που του γελούσε όλο χαρά.

-Ο Γιάννης είμαι, ρε.

Ο Γιάννης ο αποστάτης που πήγε στο κυβερνητικό κόμμα και έγινε γενικός δερβέναγας στο υπουργείο. Ήταν όμως αργά για να κάνει ότι δεν τον είδε. Είχε χρόνια να του μιλήσει, αφού τα καλοκαίρια που ερχότανε στο χωριό για λίγες μέρες μόνο, ο Σωτήρης απέφευγε συστηματικά να τον απαντήσει. Ήταν όμως αναπόφευκτο.

-Τι κάνεις, ρε Γιαννάκη, πώς πάει η επανάσταση της τρίτης του Σεπτέμβρη;

-Πάντα είρωνας και ρομαντικός, Σωτηράκη. Ας είναι.

Διόρθωσε το ρόλεξ του και αποσπάστηκε στον χαιρετισμό κάποιου παρατρεχάμενού του. Ο Σωτήρης βρήκε την ευκαιρία να φύγει μπροστά. Περπατούσε με το κεφάλι σκυμμένο όχι από κατσουφιά αλλά από θαυμασμό στα υπέροχα πόδια της μπροστινής του. Εργένης όντας, ποτέ δεν άφηνε τον πειρασμό να φύγει άπραγος. Ήταν η Στέλλα. Πόσα χρόνια! Φιλήθηκαν. Μεγάλη κοπέλα πια, παντρεμένη με δύο παιδιά, υπάλληλος της ΔΕΗ, μόνιμος κάτοικος της πρωτεύουσας.

-Τι κάνεις μουσουδίτσα, πώς είναι η έντονη ζωή; της είπε πειραχτικά.

- Ποια ζωή, ρε Σωτήρη, δουλειά - σπίτι και το Θόδωρο τον βλέπω μόνο τα πρωινά, λίγο προτού φύγουμε για την δουλειά. Άστα, θυμάσαι τα κλάμπινγκ, τα μπανάκια στην παραλία του Ρωμανού, τα ατελείωτα φραπεδάκια στην πλατεία; Πάνε αυτά. Τώρα τρέχουμε και ελπίζουμε στην σύνταξη, αν καταφέρουμε να την πάρουμε και αυτή.

-Τι λες, μουσουδίτσα. Έχεις δύο παιδιά, έφυγες από το χωριό χωρίς μέλλον και αποκαταστάθηκες, έχεις την αξιοπρέπειά σου, έναν καλό άντρα. Γιατί τέτοια στενοχώρια;

-Πες τα, ρε Σωτήρη, έκανε ο Θόδωρος όλο χαρά.

-Γεια σου ρε στρατηλάτη, αναφώνησε ο Σωτήρης. Αλλά και πρωτομαγιά μεταμοντέρνα χωρίς ούτε ένα πανό ούτε ένα σύνθημα τι είναι και αυτό ;

-Οι καιροί, γίγαντα, πάνε αυτά, τώρα την πρωτομαγιά μόνο για στεφάνι πάνε οι εργάτες.

-Τι λέτε εκεί;

Ο Τάκης. Αγρότης από τα γεννοφάσκια του. Αν και λεφτάς πια λόγω καρπουζιών αμετανόητος κουκουές.

-Κου-κου-έ αλ-λα-γή δεύτερη κατανομή. Ο Κωστάκης ο έμπορας, με τόνο ρυθμικό, χαιρέτησε την παρέα.

-Άσε ρε καπιτάλα, του αντιφώνησε ο Τάκης.

-Κάτσε και θα δείτε, έρχεται ο συνονόματος στην εξουσία.

Ε, λίγο έλειψε να τον χαιρετήσουν θερμά οι υπόλοιποι. Έτσι ο Κώστας έτρεξε να προλάβει τη γυναίκα του, που αλλοδαπή ούσα δεν πολυκαταλάβαινε από ελληνικό χιούμορ. Η πομπή πέρασε το γήπεδο. Στην άκρη του δρόμου η κυρία Γεωργία η ανθοπώλης έλαμπε από ευτυχία.

-Ξεπούλησε σήμερα, ψιθύρισε η Μαρίκα στο αυτί του Σωτήρη συνωμοτικά.

-Φραγκοφονιάδες, Μαρίκα μου, της αντείπε και τη ρώτησε για τον άντρα της, που ήταν μήνες άρρωστος στο νοσοκομείο.

-Χάλια, Σωτήρη, από το κακό στο χειρότερο. Οι γιατροί τού είπαν να κανονίσει τα κληρονομικά του. Δάκρυσε.

Της χάιδεψε τα μαλλιά και της είπε υπομονή. Δεν ήξερε τι άλλο να πει, ώσπου σαν από μηχανής θεός ο Ανάργυρος τον τράβηξε ιδιαιτέρως.

-Τι έγινε με το λάδι, ρε Σωτηράκη;

-Στο έστειλα, Ανάργυρε, εχτές με των έντεκα. Αν ήξερα ότι θα σε έβλεπα σήμερα θα στο έδινα επιτόπου. Η Νίτσα καλά; Τα παιδιά; Ο θείος;

-Όλοι καλά. Εγώ δεν πάω καλά με την δουλειά.

-Γιατί;

-Μας έχουν απλήρωτους έξι μήνες από το πρόγραμμα. Δημόσιο σου λένε μετά. Δεν καθόμουνα στο χωριό με τα φροντιστήρια. Ήθελα επιστημονικές έρευνες και δημοσιότητα. Ας είναι καλά η γυναίκα με το μισθό της. Έτσι ζούμε.

-Κάνε υπομονή, ρε ανιψιέ. Κάτι θα γίνει, θα δικαιωθείς κάποια μέρα. Θα δεις.

-Όπως οι μεγάλοι ποιητές, Ανάργυρε, μετά θάνατον, είπε με συμπάθεια ο Αντρέας. Σαρανταδύο χρονών, αναπληρωτής καθηγητής στη μέση εκπαίδευση. Και με το πόδι κουτσό μετά το ξύλο που έφαγε από τους αστυνομικούς στις διαδηλώσεις, όταν δίνανε τις εξετάσεις της ντροπής επί Αρσένη. Τον παράτησε και η Ελενίτσα, κουράστηκε η κοπέλα από την μιζέρια και παντρεύτηκε το Νίκο τον κρεοπώλη. Κανένα κοινό, αλλά δεν βαριέσαι, πολλά λεφτά και η εν λόγω ήθελε πια λεπτά αισθήματα.

Η πομπή πέρασε και τα τελευταία σπίτια του χωριού.

-Βρε, που πάμε; αναρωτήθηκε ο Σωτήρης.

-Ο Μάιος μας έφτασε, εμπρός βήμα ταχύ.... μια παρέα από πιτσιρίκια έδωσαν με

αφέλεια την απάντηση.

Ο Λάμπης ίσα που δεν τα χαστούκισε.

-Άσε, ρε Λάμπη, τα παιδιά.

-Δεν σέβονται τίποτα, Σωτήρη.

-Παιδιά είναι, Λάμπη μου, παιδιά. Θυμάσαι τι κάναμε εμείς; Τότε με την Ακριβή και την αδελφή σου τη Μάρθα, που πετούσαμε πέτρες στις κοπέλες από την Αθήνα στο κτήμα του μπάρμπα Μήτσου; Πώς δεν τις σκοτώσαμε τις άμοιρες.

-Δίκιο έχεις Σωτήρη. Αλήθεια, χαιρετίσματα από την Αννούλα. Δεν μπόρεσε να κατέβει. Έχει μπλέξει με την εταιρεία που δουλεύει, ούτε οκτάωρο, ούτε αργία, ούτε άδεια. Εκσυγχρονισμός βλέπεις, προοδεύσαμε.

Ο Σωτήρης γέλασε και κοντοστάθηκε. Δεν είχε κουραστεί αλλά είχε θυμηθεί την Ακριβή. Ο μεγάλος έρωτας. Έφυγε όμως νωρίς από το χωριό. Πήγε στη Θεσσαλονίκη για σπουδές και έμεινε εκεί. Σπάνια ερχόταν και από επικοινωνία σαν να άνοιξε η γη και την κατάπιε. Μάθαινε βέβαια που και που νέα της από τον Λάμπη. Είχε πάψει όμως να τον ρωτάει γιατί, όποτε το έκανε, μετά ήταν μια μέρα άρρωστος από τη νοσταλγία. Αλήθεια πού να είναι τώρα; Αναρωτήθηκε. Κοίταξε μπροστά τον κόσμο. Είχαν στρίψει στο χωματόδρομο που πήγαινε προς το κοιμητήριο. Πάνε να καταθέσουν στεφάνι στο μνήμα του γνωστού αγωνιστή, είπε και κίνησε για να τους προλάβει. Έκανε το σταυρό του. Έμπαινε στον τόπο της μνήμης και των νεκρών. Εκεί ήταν η μάνα και ο πατέρας του. Εκεί μια μέρα θα ξαπόσταινε και αυτός. Ο κόσμος ήταν μπροστά. Ήταν πολύς, γι' αυτό και κάθισε στη σκιά του μεγάλου πεύκου, δίπλα στο παρεκκλήσιο. Η καμπάνα κτύπαγε πένθιμα. Ανατρίχιασε. Μα γιατί; Ο ιερέας διάβασε τη δέηση για την σωτηρία της ψυχής της δούλης του Θεού Ακριβής. Ο Σωτήρης έγειρε στον κορμό του δένδρου. Η καρδιά του χτύπαγε γοργά και τα μάτια του βούρκωσαν.

Στο καφενείο όλο το χωριό ήπие τον πιο πικρό καφέ. Ήταν εκεί και ο Παναγιώτης. Κοιτάχτηκε με τον Σωτήρη.

-Σκέτος καφές, σύντροφε.

Ο Σωτήρης απόσωσε και σηκώθηκε να φύγει. Κοίταξε τον Παναγιώτη και γνέφοντας του ευχήθηκε.

-Καλή ανάσταση να έχουμε, αδελφέ μου.

Εκείνο το βράδυ, μεγάλη Τρίτη, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια στεκόταν δίπλα στον Παναγιώτη στην ακολουθία του Νυμφίου, με τη γεύση του απογευματινού καφέ καρφωμένη ακόμη στον ουρανίσκο του.

Το διήγημα δημοσιεύτηκε στο βιβλίο: Φώτης Αδάμης (λογοτεχνικό ψευδώνυμο του Δ. Γ. Μαργριπλή) «Μαθήματα Κηπουρικής και άλλα διηγήματα», Σοκόλης, Αθήνα 2007.